

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 562

משכיל לדוד

פרשת בחוקתי

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

בעולם הזה להשכין שכנינו בתוכנו, והאות מ' רומזת לארבעים יום שבהם ניתנה התורה, דהיינו שזה התאפשר רק על ידי עסק התורה ביגיעה ודבקות.

ובפרשתינו נאמר "אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת", ופירש רש"י אמור ואמרת - להזהיר גדולים על הקטנים. ונראה לכבר ככל הדברים "אמור ואמרת", על פי מעשה שקרה עמי כאשר ססתי במטוס מניו יורק לצרפת במטוס של חברת "אייר פרנס". וישב בסמוך אלי אדם שמראה פניו העיד בו אשר הוא יהודי, אולם אינו שומר תורה ומצוות לצערנו. וכשהגישו את המזון, כמובן שהוא לא כשר, פעמים רבות היסס אם להושיט ידו למאכל ולאכול או להימנע, והיה נראה שכמעט ואינו מתגבר על יצרו ומתפתה לאכול, אך ברגע האחרון הסתכל עלי ונמנע מלאכול. לאחר זמן קמתי ממקומי לרחוץ את ידי, וכשעברתי לידו אמרתי לו שיש ברשותי כריך כשר ואם הוא רוצה לאכול, הלה נענה בחיוב. לאחר שסיים לאכול, שאלתיו "מדוע לא אכלת את האוכל שהביאו, ומה עלה במחשבתך באותם רגעים?" והשיב לי כי באמת לא יכול היה להתגבר על יצרו וחשב לאכול, אולם כשראה אותי הבין שאני מייצג את היהודים עובדי ה' בעולם, ואני כביכול השגריר של הקב"ה כאן, ואינו מעז להכניס לפיו מזון בלתי כשר ליד הרב ולכן השיב את ידו למקומו. ובאמת שיבחת את מעשיו וחיקתי אותם ביהדותו.

אתה הראת לדעת, שגם ללא מעשה וללא דברים ודיבורים, אדם יכול להשפיע ולהקריץ על הסביבה והזולת, רק שיהא ירא שמים בתכלית ויזהר לקדש שם ה' - אזי על אף שלא ידבר ורק יראוהו מיד ישפיע טוב ויראת שמים לסביבה. פעמים רבות באים לפני אנשים ואומרים לי "רבי דוד מיום ששוחחנו אני מניח תפילין", "מיום שחזקת אותי ביראת שמיים אני שומר שבת", ובאותם רגעים כמה שמחה גודשת ופורצת מליבי, שהיה כדאי לבוא לעולם רק כדי שהאדם הזה ישוב מסורו הרע ויניח תפילין או ישמור שבת.

וזהו "אמור ואמרת", להזהיר גדולים על הקטנים. ופירוש הדבר אם אתה בבחינת "אמור", שאתה ירא שמים ומקיים מצוות,

והמצוות חדרות בך בכל רמ"ח איבריך ואתה לומד תורה לשם שמים שהם בבחינת "אמרות ה' אמרות טהורות", אזי לא תצטרך להגיד לאחרים לקיים מצוות ולהוכיחם אלא ממך יקאו ויקאו. ועל אף שלא אמרת אתה בבחינת "ואמרת" להזהיר הקטנים - מידה זו לא תיתכן אלא באדם השלם הלומד תורה לשם שמים.

דהיינו שאדם המקדש זוכה לקדש גם את אנשי סביבתו. וכל שכן רשבי" שהיו אמרותיו - אמרות טהורות לרום קדושותו ופרישותו וטוהו וסלל דרך לשעה ולדורות. וכל ההוגה בספריו ובוזרה הקדוש מתמלא ביראת שמים ונזהר במצוות על אף שלא ראה את רשבי" מעולם.

בסוד מדורתו של רשבי"

ימים אלו הם ימי ההילולא לתנא האלוקי הצדיק רבי שמעון בר יוחאי, אשר זכה ליחס מיוחד בכל הדורות, ומעשה כוחו וגבורותיו מובא בספרים שהייתה לו שליטה וממשלה בעליונים ובתחתונים. בעליונים - שהקב"ה גוזר והוא מבטל, הוא גוזר והקב"ה מקיים, כדאיתא פעמים רבות בזהר הקדוש וזה לשונו (זהר חדש דף לג) "באותה שעה יצא קול מהשמיים ואמר אשרי חלקך רבי שמעון שהקב"ה גוזר למעלה ואתה מבטל למטה, בודאי עליך כתוב רצון יראיו יעשה" וכו'. ומובא שם שהייתה לו שליטה במלאך המוות ובשליחיו, וכן בתחתונים שהיה לו כח ושלטון בבני אדם ובבעלי חיים. והקב"ה משתבח בו בעולמות העליונים.

ובאמת כיצד זכה רשבי" לכל זה? צדיק יסוד עולם שעליו נאמר "נעשה אדם נאמר בעבורך" - דהיינו ששווה כל בריאת העולם והאדם - לו רק בכדי שתבוא נשמת רשבי" לעולם!?

והנראה בביורו, שהנקודה העיקרית היא הקדושה והפרישות שהייתה לו בכל מעשיו ודרכיו, בזה שהוא למד במערה במשך י"ג שנה רצופות ללא דיבורים, ופרש מבני אדם ומהחברה - דבר שבלתי נסבל ואפשרי לשאר בני אדם. הנה רבי עקיבא רבו של רשבי" שהיה עשירים וארבע שנה פרוש מביתו, הרי זו דאי מעלה נשגבה לאין ערוך, אולם מכל מקום מצוי היה בחברת בני אדם ובסביבתם בשיבה שבה למד ולימד, מה שאין כן רשבי" שהיה רק עם אלעזר בנו. ויתרה מזאת כל אותן י"ג שנים כל מאכלו לא היה אלא חרובים ומים בלבד! עם פרישות אדירה שכזו, אכן מובן איך הגיע לזה.

והמתבונן יראה שרשבי" חידש לנו חידוש גדול ונפלא, והוא שאף בשר ודם בכוחו להתקדש ולהגיע למעלות רמות ונשגבות. ומקרא מלא הוא (ויקרא יט. ב.) "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' א-להיכם". ואמרו במדרש: יכול כמוני? תלמוד לומר "אני ה' א-להיכם", קדושתו למעלה מקדושתכם. מבוואר שאפשר להגיע לקדושה כמעט כמו של הקב"ה, אך ניתן לומר שזה יתכן רק כשביית המקדש קיים והייתה השראת השכינה ברוב עוזה ותוקפה, וכשהיו עולים לבית המקדש היו מתמלאים ביראת שמים למשך תקופה ארוכה עד לחג הבא, וממילא היה קל יותר להתקדש ולהגיע כמעט לקדושת ה'. אולם כשביית המקדש חרב והשכינה בגלות ואין השראת שכינה - בלתי אפשרי שהאדם יתקן את כל כולו משכן לה' ויהיה מרכבה לשכינה עוד בחייו. וזה החידוש הגדול שמצאנו אצל רשבי", שהוא עשה מקום לשכינה שתרד ותשכון בארץ ובגופו מרוב דבקותו וקדושתו.

ולכן מנהג ישראל להדליק בליל ל"ג בעומר מדורות לכבוד רשבי", ובספר בני יששכר ניתנו כמה טעמים בדבר. וחשבתי להוסיף ולומר שנראה כי "מדורה" מלשון "דירה" שעשה להקב"ה דירה

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת בחוקתי י"ז אייר תשע"א

באר שבוע	תל אביב	ירושלים	הדלקת נרות
19:13	19:12	18:57	מוצאי שבת
20:14	20:16	20:13	רבינו תם
21:00	21:00	20:49	

הילולא דצדיקיא

- יז - רבי יחזקאל הלוי לנדא, מח"ס נודע ביהודה
- יח - רבי משה פינחס הכהן קופשיץ, מראשי ישיבת קול יעקב
- יט - רבי מנחם מנדל ב"ר יוסף מורימנוב (אמר שיחזיק טובה למדליק נר לעילוי נשמתו)
- כ - רבי חיים אברהם גאגין, מח"ס חוקי חיים
- כא - רבי יצחק אייזיק, מח"ס רזא מהימנא
- כב - הסבא קדישא רבי שלמה אליעזר אלפנדרי
- כג - רבי יהושע מדינוב

"ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים". (ויקרא כו. מד)

תקופת שלטונו של הקיסר הצרפתי נפוליון בונברטה, שימשה כמשענת די רחבה וכמקור לא אכזב ליהודים רבים, שתלו בו תקוות רבות לעתיד טוב יותר. סבורים היו אותם יהודים כי אם אכן נפוליון ביטל כמה וכמה גזירות שהיו תלויות ועומדות נגדם, במשך שנים ארוכות, וכעת ביטלן לחלוטין ועוד העניק להם גם הטבות רבות ושוויון זכויות מוחלט - הרי הדבר כסימן מובהק שפעמי הגאולה העתידה הרי הם ממשמשים ובאים.

לא הכל ראו בעין יפה את מהלכיו של הקיסר ביחסו לעם היהודי, על אף מפת הזכויות המרהיבה שהעניק לעם היהודי. חכמי ישראל דווקא ראו בכך סיבה לדאגה ולעצב, היה בכך לדידם, סימן ואות על אורך הגלות שאינו בא לקיצו.

הגאון רבי משה סופר זצ"ל בעל ה"חתם סופר", הרבה להפריך את התקוות שתלו היהודים התמימים בנפוליון, ובכל אימת שדרש בפני הציבור, הרבה לחזק ולעודד את הציבור בשמירת התורה והמצוות, שהם הם הערובה היחידה לנתק את עול הגלות מעל ישראל ולקבץ את התפוצות מארבע כנפות הארץ, בדרך לגאולה השלימה ע"י משיח בן דוד. כדי להמחיש את כוונתו, השתמש ה"חתם סופר" זצ"ל במעשה שרישומו נקלט היטב באזני העם. וכך הוא אמר:

בן המלך האהוב והמפונק בארמון המלך, סר לפתע פתאום מן הדרך הטובה והתנכר לחינוך הטוב שקיבל מאביו וממוחנכיו המעולים, שהצמיד לו המלך לשם חינוכו. בכל יום ויום, היה בן המלך פורק מעליו את עול המלוכה, ועושה מעשים אשר אינם הולמים את מעמד בית המלוכה.

בתחילה, כשהיה הנער מתנהג בחוצפה וביהירות, ניסו המלך ושריו לדבר על לבו, הוכיחוהו כדי שיחזור למוטב, וכשהחל הנער להתחבר עם אנשי בליעל ולחקות את מעשיהם הנלוזים בפרהסייה - החליט המלך להעניש את בנו, בעונש כזה שבגיננו ילמד להכיר בטעותו, וממילא יחזור בתשובה ויכלכל את צעדיו במשפט כפי שראוי לבן המלך.

מה עשה המלך? ציוה על עבדיו לקחת את בנו לכפר נידח, שם מכרו העבדים את בן המלך לאיכר עני, בפרוטות מועטות.

קשים היו חייו של הנסיך המורגל בתפנוקים בביתו של האיכר, זה האחרון העביד אותו בפרך, הטיל עליו עבודות קשות שהוא לא הורגל בהם מימיו, ותמורת עבודתו המייגעת נתן לו האיכר פת יבשה ומים במשורה.

באופן זה, קיוה המלך, ילמד בנו להכיר את החיים עלי אדמות, יעריך את מנעמי החופש והחירות ויתאווה שוב לחיות בארמון המלך, ושוב לא יטה לבו אחר דרכים מפוקפקות. ובבוא היום - לכשיגיע זמנו לעלות ולישב על

כס המלוכה, או אז יהא הבן ראוי לשבת על הכסא הרם. בן המלך לא התמרד נגד אדונו החדש, הוא קיבל באהבה את סאת הייסורים שכפה עליו אביו המלך. תקוה אחת ויחידה פיעמה בלבו ומילאה את כל עולמו: בקרוב יחזיר אותי אבא אל הארמון שלו...

וכך חי לו בן המלך בכפר, בציפיה דרוכה ובערגה נכספת אל היום המיוחל, כל יום חושב הוא: אולי היום יבוא לכאן המלך ויגאל אותי ממסכת הייסורים, מן העבדות המפרכת. בימים הוא חשב, חיכה וציפה, ובלילות הוא חלם שהנה המלך ופמלייתו באים בכרכרה ההדורה לכפר הנידח, ומחזירים אותו אל הארמון.

חלפו להם הימים, יום רודף יום, שבוע רודף שבוע וחודש רודף חודש, והמלך לא בא לכפר. שריו ועבדיו גם בוששו לבוא, ופעמי כרכרתו ההדורה של המלך לא נשמעו. אך בן המלך עדיין מצפה ומיחל, ליום שבו יזכה לשוב ולחיות בארמונו של המלך, כימים ימימה.

ביום מן הימים, הבחין בן המלך בקבוצת פועלים שהגיעה אל הכפר, קבוצת הפועלים משכה את תשומת לבו של בן המלך, והוא החליט לעקוב אחריהם מקרוב. לאחר מספר ימים נוכח בן המלך, שהפועלים יוצקים יסודות ומתחילים להקים בנין גדול ומרווח במרכז הכפר.

בן המלך הסתקרן מאוד במטרת הבניה, בנין בנין כה גדול ומרווח במרכז הכפר הנידח, לא היה חזיון מצוי שם. הוא ניגש אל הפועלים שעסקו ללא ליאות בבנין, ושאל אותם לפרש מעשיהם.

הפועלים לא הסתירו ממנו את המטרה האמיתית, שלשמה הם בונים את הבית: "המלך ציוה עלינו להקים פה ארמון מפואר בעבורך, בן המלך!"

פועלי הבנין הופתעו מאוד לראות, כי במקום לשמוח ולצהול על בניית הבית, החל הנסיך לפרוץ בבכי מר...

"האם אין הבנין מוצא חן בעיניך כבוד הנסיך?" חרדו הפועלים.

מבעד לדמעותיו השיב להם הנסיך:

"הארמון כה נפלא ונהדר, ודווקא משום כך אני בוכה וממרר."

"משום כך?" תמהו הפועלים "מדוע ולמה?"

"כל עוד התגוררתי בבית האיכר" - הסביר להם בן המלך - "עבדתי בפרך ואכלתי פת חרבה, ידעתי כי קרוב היום בו יגאלני אבי מכאן, והוא ישיב אותי אל ארמונו. אבל כעת כשהוא שולח אתכם לבנות לי כאן ארמון מפואר, מי יודע כמה זמן חפץ הוא להשאיר אותי כאן, בנכר, מרוחק מארמונו שלו..."

היהודים שהאזינו לדברי הרב הרכינו את ראשיהם. הם הבינו את הנמשל. אך החתם סופר לא מרפה: עם ישראל, הסביר, סובל בגלות שנים לא מעטות. אך בתוך חשכת הגדלות מבצבצת קרן אור אחת: התקוה לגאולה הקרובה.

כעת, כשהקדוש ברוך הוא שולח את הקיסר, להקים לנו היכל נאה בגלות - היכל של שוויון וזכויות - מי יודע עוד כמה זמן תתמשך חרפת גלותנו? אין לנו לשמוח על כך, אלא אדרבה להצטער ולבכות בכי תמרורים...

חוד הפרשה

1. אימתי אדם רשאי למכור את שדהו?
2. מהו הזמן המובחר ביותר לירידת גשמים?

תולה ארץ | על בליטה נצור לשונך

נוספו עליכם

כתב בספר חובת הלבבות (שער הכניעה פ"ז) וזה לשונו: הרבה בני אדם יבואו ליום החשבון, וכשמוראים להם את מעשיהם, ימצאו זכויותיהם - זכויות שלא עשו אותם, ויאמרו לא עשינו אותם ויאמר להם עשה אותם - את אשר דבר בכס וסיפר בגנותכם. וכן כשיחסרו מספר זכויות המספרים בגנותם, יבקשו אותן בעת ההיא, ויאמרו להם אבדו מכס בעת שדברתם בפלוגי ופלוגי. וכן יש מהם גם-כן שימצאו בספר חובותם - חובות שלא עשו, וכשאומרים לא עשינו, יאמר להם נוספו עליכם בעבור פלוגי ופלוגי שדברתם בהם.

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

"כל ברכאן דלעילא ודלתתא ביומא שביעאה תליין".

הובא בטור או"ח רצ) אמרה תורה לפני הקב"ה רבונו של עולם כשיכנסו ישראל לארץ זה רץ לכרמו וזה רץ לשדהו, ואני מה תהא עלי? אמר לה: יש לי זוג שאני מזווג לך ושבת שמו, שהם בטלים ממלאכתם ויכולין לעסוק בך, ע"כ.

ומה כתוב בה בשבת קודש? (בראשית ב, ג) "ויברך ויקדש", וכשם שקידש וברך הקב"ה את כל היקום בשבת קודש, כך קידש וברך את התורה שהאדם לומד בשבת. ואם כן שכרו שהקב"ה נותן לו גשמים, גשמיים, בלילי שבתות, אינו נגרע מזכויותיו כי אין הקב"ה נותן לו רק אחוז אחד משכר הרבה הצפון לו לעולם הבא. ולפיכך כתבה תורה גשמיים אצל שבת, כי כל השפע תלוי בשמירת שבת. וכמו שכתוב בזוהר הקדוש (ח"ב פח, א) כל ברכאן דלעילא ודלתתא ביומא שביעאה תליין. והשוה הקב"ה שכר של שבת, ונתתי גשמיים, לתלמוד תורה שנאמר בה (משלי ד, ב) "כי לקח טוב נתתי לכם".

"אם בחזקותי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם. ונתתי גשמיים בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו".

בגמרא (תענית כג, א) פירשו כי "בעתם" היינו בלילי שבתות.

וקשה מה נשתנו לילי שבתות מלילי כל השבוע? ועוד קשה היאך יתכן שהקב"ה משלם גמול לעושי רצונו בעולם הזה, הרי שנינו (קדושין לט, ב) שכר מצוה בהאי עלמא ליכא? הנראה, לפי מה שכתבו בספרים שהלומד תורה בשבת מקבל שכר הרבה, יתר על תורה שלומד בימות החול. ואמרו חכמים (מדרש

מן המעיין

היה הקדוש ברוך הוא מוכרח להצילכם, שכן "הא-להים יבקש נרדף". אבל מכיון שלא יהיה לכם רודף, אין אתם נקראים נרדפים, ואינו בהכרח להציל אתכם.

"ואם תלכו עמי בקרי". (כו. כא)

בעל ה"טורי זהב" מעיר על דברי השולחן ערוך (או"ח קצא, ג) שכתב "אסור לעשות מלאכה בעודו מברך בברכת המזון" - "שלא תטעה לומר דוקא בשעת ברכת המזון אסרו בעשיית מלאכה ולא בשאר ברכות או תפלה, אלא דודאי בכל מילי דמצוה לא יעסוק בשיחה אחרת, כי זה הוא מורה על עשייתו המצוה בלי כונה אלא דרך ארעי ומקרה. "וזה נכלל במאמר תורתנו 'ואם תלכו עמי בקרי', שפירושו אף שתלכו עמי, דהיינו עשית המצוה, מכל מקום היא בדרך מקרה ועראי".

אור הזוהר

"ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתיים" (כו. מד)

רבי אלעזר פתח; ואף גם זאת. אשרי ישראל יותר מכל הגויים, שאף על פי שהכעיסו לפני קונם, אין הקב"ה רוצה להניחם, שבכל מקום שגלו הקב"ה עמם בגלות. זהו שאומר הכתוב "ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתיים".

רבי אבא אמר; בא וראה, כמה אהבתו של הקב"ה לישראל, שאף עלפי שגרמו לו לגלות בין האומות, השכינה לא סרה מהם לעולם. שלא תאמר שהם לבדם בגלות, אלא 'ואף גם זאת' - עמם.

(האזינו רצז:)

"אם בחזקותי תלכו" (כו. ג)

"מלמד שתהיו עמלים בתורה." (תורת כהנים)

ידוע מאמר חז"ל "אדם לעמול יולד - לעמל תורה" (סנהדרין ט:). אמר בזה הגר"ח סולובייצ'יק, בדרך הלצה: עובר במעי אמו, לומד עמו מלאך את כל התורה, ולא חסר לו מאומה. רק עמלות בתורה היא שחסרה. לכך יוצא הוא לאויר העולם, כדי שתהיה לו גם עמלות. זהו שנאמר "אדם לעמול יולד".

"אם בחזקותי תלכו" (כו. ג)

תמה רבי משה-לייב מסאסוב:

מדוע נקרא עסק התורה בשם "עמל", הלא אמרו שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה?

השיב על כך רבי חנוך צבי מבנדין:

אמנם העסק בתורה בינו לבין עצמו זה ענין של חרות ותענוג, אבל להיטיב גם עם אחרים ולהשתדל שיעסקו גם הם בתורה וישמרו חוקיה - דבר זה עמל רב כרוך בו, ביחוד האידנא, כאשר נתרבו משטינין שכל ישעם וחפצם להדיח את בני ישראל...

"וַנְּסִתֶּם וְאִין רודף אתכם" (כו. יז)

פליאה היא: מה קללה יש בכך שיהיו נסים ולא יהיה להם רודף אחריהם? הגר"א זצ"ל, יישב זאת בדברי המדרש על הכתוב "וא-להים יבקש נרדף" - אתה מוצא צדיק רודף אחר צדיק, וא-להים יבקש את הנרדף, אלא אפילו צדיק רודף רשע, הא-להים יבקש את הנרדף ויעמוד לימין הרשע.

הקללה שנאמרה בפסוק כאן,

מלמדת שהנסיגה תהיה "ואין רדף אתכם" - שאילו היה רודף אחריכם, כי אז

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

יש חסד ויש חסד

לפרנסתם". הוסיף הלה ואמר: "כאשר יגמר לך הכסף תיגש לביתו של רבי חיים עוזר ויתן לך עוד ועוד". יש לציין כי בחור זה נעשה לימים מתמיד עצום והקים בית לתפארת, והכל בזכות הארת הפנים ואהבת חסד של רבי חיים עוזר.

יידישע קינדערלך

לאחר ימי האימה והזעם בשנות השואה האיומה, הגיעו ארצה גלים של פליטי המלחמה, שרידי אדם שיד ההשגחה העליונה סוככה עליהם בגיא צלמות. באצילות לב מופלאה יסד הרב מפוניבז' - הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל, את המפעל הקדוש, "בתי אבות" שנועד לקליטת מאות ואלפים יתומי השואה שהובאו ארצה. הוא השקיע בו את דם התמצית של הלב והנשמה שלו.

סבור היה הרב מפוניבז', כי מול החורבן הנורא ועקידת המליונים, רובצת על השרידים הניצולים לשמש אבות ואמהות לילדים האומללים, לכן יצא אל העם בקריאה חמה: בואו ונקים למען הילדים, לא "בתי יתומים", כי אם "בתי אבות". בתים של אבא ואמא. מוסדות כאלו שבין כתייהם תשרוד אורה ביתית משפחתית חמה, עד שהילד היתום ישכח את עברו, ותתמתק כלשהו מרירות חייו. פעם הגיעה ל"בתי אבות" קבוצה שלימה של ילדי עולים מטריפולי. הילדים הגיעו במפתיע, איש לא טרח להודיע קודם לכן על בואם, והמוסד לא היה ערוך כראוי לקליטתם. אמנם נמצאו במחסן מיטות ומזרונים במספר הדרוש, אך שמיכות וכלי מיטה לא היו והשעה שעת לילה מאוחרת.

הלך, איפוא, רבי יוסף שלמה כהנמן בליווי המזכיר הרב בנימין זאב דויטש שליט"א, להתדפק על דלת מעונו של ר' אליהו אייזנשטט ע"ה, יהודי בעל חנות לכלי מיטה בבני ברק, כדי "לגייס" אותו למשימה זו. הלה כבר שכב זה מכבר לישון. דפק הרב מפוניבז' בחוזקה על הדלת, וקרא בתחנונים: ר' אליהו, ר' אליהו, קומו לעבודת הבורא!

יידישע קינדערלך [=ילדים יהודים] באו ללמוד תורה, ואין לנו כרים ושמיכות עברום, קומו ר' אליהו לפתוח את החנות... ר' אליהו שהקיץ מן השינה לקולו של הרב, לא אחר ולא התמהמה ללכת עמהם ולספק מחנותו את כל הציוד הדרוש, כדי שהילדים יוכלו לישון עוד באותו לילה במירב הנוחות...

אחד משבחיו של בורא העולם, כפי שתקנו לנו אנשי ננסת הגדולה להזכיר בברכת אבות, היא המידה של "גומל חסדים טובים". הקדוש ברוך הוא ברוב טובו ורחמיו כשהוא גומל חסד לבריותיו, דואג הוא שהחסד יהיה כל כולו טוב. הנה כך מבטיח לנו יתברך שמו בפרשת השבוע: "ונתתי גשמיכם בעתם". חז"ל מיד שואלים: "מהו בעתם? לא שכורה [שלא תשתה יותר מדי] ולא צמאה אלא בינונית. דבר אחר: בעתו - בלילי רביעיית ובלילי שבתות. וכפי שמפרש רש"י: שאין טורח על בני אדם דאין הולכים בדרכים (תענית דף כב.).

במדרש מסופר, שבימי המלך הורדוס היו הגשמים יורדים בלילות, ובשחרית נשבה הרוח ונתפזרו העבים וזרחה החמה, נתנגבה הארץ והיו פועלים יוצאים ועוסקים במלאכתם, ויודעים שרצון אביהם שבשמים הם עושים.

הסיפור הבא לקוח מתוך הספר "בית ומנוחה" מפיו של הגה"צ רבי משה אהרן שטרן זצ"ל משגיח בישיבת קמוניץ: "הכרתי אדם בשם רבי גבריאל סמוטני זצ"ל, שהיה מתמיד עצום. הוא סיפר לי כי בהיותו צעיר לימים התייתם מהוריו ונכנס לבית המדרש מסויים בעיר, ולא היה לו מקום לאכול ולישון. הוא ישב ולמד במשך כל היום כשהוא רעב, ולא היה אחד שהציע לו אוכל. ואף ברכת "שלוש עליכם" לא נתנו לו. לאחר תפלת ערבית לא ידע מנוח לנפשו ודאג מאד היכן יסעד את לבו ויניח את ראשו. והנה לפתע ניגש אליו יהודי ונתן לו שלום ושאלו "מנין אתה?"

השיב, כי הוא בחור צעיר שאין לו מקום לאכול ולישון. הוציא האיש סכום נכבד מכיסו ואמר לו "בכסף זה תקנה לך אוכל ותמצא חדר לישון. כי אני שליח של הגאון רבי חיים עוזר גרודז'ינסקי, לחפש בחורים לומדי תורה שאין להם מקור

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ככל אשר יורוך

רבי חיים זיע"א ואמר לו: "השמרים הללו הותרו על ידי ועד הכשרות, אנא מנך אל תגרום לפילוג בתוך קהילה". סבו של ר' פנחס עמוס, שבטח בכל עניניו בכ"ק רבי חיים זיע"א, הסכים לדבריו, ומאותו יום הסכים לאכול לחם שנעשה על ידי השמרים הכימיים.

ועל כך אפשר להוסיף, כי הדברים הללו כתובים בתורה, שיש לשמוע בקול דברי חכמים, כמו שנאמר "ושמרת לעשות ככל אשר יורוך... לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל". ואם ח"ו האדם יהרהר אחרי דברי רבנים, אין לדבר סוף ר"ל. ומטעם זה הורה הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א לשמוע בקול דברי החכמים המתירים, ואין צורך להחמיר בזה.

ממעשה זה אנו רואים, עד כמה התרחק הצדיק זיע"א מן המחלוקת בין העם לבין הרבנים שהיו בזמנו.

ר' פנחס עמוס הי"ו, סיפר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, על רוח הקודש ששרתה אצל כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א:

לפנים במרוקו, הנשים בעצמן היו עושות ומכינות את השמרים לאפיית לחם. שנה אחת הופיעו בשוק שמרים כימיים, בהכשר ועד הכשרות של הקהילה היהודית. סבו של ר' פנחס עמוס שהיה מקפיד מאוד בעניני כשרות, סירב לאכול מן הלחם שנעשה על ידי השמרים הללו.

הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, שהכיר היטב את האיש, נתוודע לדבר ברוח קדשו, והגיע אליו לביקור. ואז,

בשיחה שהתנהלה ביניהם, נודע לצדיק רבי חיים זיע"א כי הוא מסרב בכל תוקף לאכול מהלחם שנאפה עם השמרים הללו. באותה שעה פנה אליו כ"ק